

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ὅκτώ καὶ δέκα μηνὸς Ἀπρίλην,
τὴν Θεσσαλίαν κενόν' ἡ Πύλην.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Περικλέτο σεβνταλῆ,
ἔφθασα προχθὲς ὅσπιν Κούβα, ποῦ πολέμους προκαλεῖ.

Κατ' ἀρχὰς ποῦ λές, ψωρίτη,
ἔπερασ' ἀπὸ τὴν Μαδρίτην,
κι' εἶδα τόσους Καββαλέρους
καὶ Σινιόρας λατρευτάς,
ποῦ φρικτὸς πολέμων ἔρως
τάς φλογίζει κατ' αὐτάς.

Μίλησα μὲ τὸν Σαγάστα, πρῶτον Τοντοποντερόζο,
τοῦπα γιὰ τὸν Ντεληγιάννη, τοῦ Μωρηᾶ Καμπαλιερόζο,
κι' ὁ Σαγάστας πόμπρε χόμπρε μοῦπε γιὰ τὸν Θεοδωράκη,
ἄλλους λόγους κακομοίρη μὲ πολεμικὸ μεράκι.

Καὶ τὸν Ἑστεβάν Σκουλεύδη τὸν ἀνέφερε μὲ τόνον,
ποῦ Πρίσβυς ὅσπιν Μαδρίτην ἐχρημάτισε πρὸ χρόνων,
καὶ κατόπιν γιὰ πολέμους ἔκουβεντιάσαμε πολὺ

τὴν καβέζα μας κουνώντας, ποῦ σημαίνει κεφαλὴ,
κι' ἐγὼ τοῦπα «βρε Σαγάστα,
ὅλα μούντζωστα καὶ βράστα,
καὶ μὴτ' ἔπρεπε κανένας ὀπλιζόμενος καὶ βρέμων

νὰ λαλῇ περὶ πολέμων,
ἀπὸ τὸν ὀικό μας, ποῦ ντουνιάς δὲν τὸν ξεχάνει,
καὶ νὰ τὸν θυμᾶσαι μόνον κρύος τούρτουρας σὲ πιάνει.

ἔπρεπε νὰ βασιλεύσῃ μιὰ παγκόσμιος εἰρήνη

καὶ φελιθιτάδ νὰ γίνη,
εὐτυχία δηλαδὴ,
καὶ χειμῶνα καλοκαίρι
μόνον τῆς ἰληᾶς κλαδὶ
νὰ βαστάζωμε ὅσπιν χέρι».

Ἐδῶ πέρα, Περικλέτο,
ποῦ δουλεύει τὸ σιλιέτο,
ὁλοένα μὲς ὅσπιν ρούγαις κουτουλάς μὲ Καββαλέρους,
καὶ μεγάλους λιμαδόρους τοὺς φωνάζουν τσατσαρέρους,
καὶ τὸν Κορδονᾶ τὸν γέρο
Μωραίτη τσατσαρέρο.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
τέλος τοῦ δανείου καὶ λεπτῶν σωρεῖα.

Μέρα νύκτα σερενάδα,
καὶ θαρρῶ πῶς τσαμπουνάδα
λένε τὴν μαζεταρία...
Μέρα νύκτα τριγυρίζω
καὶ τὸ μπαρμπεριὸ νομίζω
πῶς τὸ λέν παλουκαρία.

Κι' ἐδῶ πέρα παραχάσκουν
κι' ὅλοι φάσκουν κι' ἀντιφάσκουν,
καὶ πολέμους τσαμπουνίζουν καὶ ξαπλόνουν τῆς ἀρίδες
καὶ διαβάζουν τῆς Διάρεις, ἤγουν τῆς ἐφημερίδες.

Περικλέτο μου κολλήγα,
καὶ ὅσπιν ταυρομάχους ἔπῃγα
μὲ κομψοὺς λεοντιδεῖς
τῆς μεγάλης πρωτευούσης,
ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ ὄῃς
κι' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τ' ἀκούσης.

Εἶδα τοὺς βανδιριλιέρους,
καὶ τοὺς τρομεροὺς τορρέρους,
εἶδα τσοῦλος,
εἶδα μούλος,
εἶδα καὶ τορρεαδὸρ,
πικαδὸρ καὶ μανταδὸρ.

Γιὰ νὰ νοιώσῃς ὅλ' αὐτὰ,
Περικλέτο φαφλατᾶ,
πρέπει νὰ σὲ λέν ἱππότη,
Καββαλέρο δηλονότι.

Μόλις δὲ διεθουλήθη
ἀνά τὰ σφριγώγτα πλήθη
πῶς ὅσπιν γῆν τῶν Ἰσπανῶν
ἔφθασεν ἐξ Ἀθηνῶν
κάποιος Φασουλῆς ἱππότης
καὶ θριάμβων στρατιώτης,

Ἰσπανιόλαις κι' Ἰσπανιόλοι
ἐσπευσαν προθύμως ὅλοι,
καί μ' ἐρώτησαν νὰ μάθουν
πῶς ἔμπορουν νὰ μὴ τὴν πάθουν.

Κι' ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, τοὺς ἐφώναξα μὲ τόνον :
«σύνθημα 'στὸν πόλεμό σας νάχετε τὸ νέφτι μόνον
κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν,
κι' οὐδὲ μίαν κἄν πληγὴν
δὲν θὰ λάβετε ποτὲ
ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ θὰ βγῆτε νικηταὶ
καὶ θὰ πλέξετε στεφάνους.

«Ἐγγονοὶ τῶν Δόν-Κισσώτων,
σεῖς νὰ μιμηθῆτε πρῶτον
εἰς τὸν πόλεμον αὐτόν
τὸ στρατήγημα τὸ νέον
τῶν ἀλκίμων καὶ γενναίων
τῆς Ἑλλάδος ἱπποτῶν.

«Ναί, τορρεαδὸρ ἱππότα,
στρέψε 'στὸν ἐχθρὸν τὰ νῶτα,
καὶ 'στὰ πόδια νάσαι μόνον ὅλος ὁ παροξυσμός,
τοῦτο σήμερον καλεῖται φέν ντέ σιέκλ ἱπποτισμός.»

Τέτοια φρόνιμα τοὺς εἶπα,
Περικλέτο παρλαπίπα,
καὶ 'στὰ μάτια μ' ἐκυττούσαν
κι' ὅλαις κι' ὅλοι μ' ἐρωτούσαν
νὰ τοὺς 'πῶ τὸ τεῖναι νέφτι, τί σημαίνει παστρικά,
μὰ δὲν εἴξευρα τὸ νέφτι πῶς τὸ λέν Ἰσπανικά,
καὶ μὲ σχῆμα παντομίμας
ἐδῶσα νὰ καταλάβῃ
κάθε παλαιστῆς τῆς λίμας,
ποὺ πολέμους κόβει ράβει.

Κι' οἱ τορρεαδὸρ ἱππόται
ξεφώνισαν ὅλοι τότε :
«μπράβο σου, Βικτοριόζο καὶ Καμπαλιεροζαμέντε,
σέντε μέντε κουτεσέντε
καὶ τῶν ἄλλων μισέντε.»

Εἶδα, κάρα ψωραλέα,
τὸν μικρὸν τὸν Βασιλεα,
τὸν Ἀλφόνσο δηλαδὴ,
βυζανιάρικο παιδί.

Ὀλοένα 'στὸν ὄντα του
κάθεται μὲ τὴν νταντᾶ του
καὶ γιὰ πόλεμο δὲν λείει,
τὸ κουνοῦν κι' ἐκεῖνο κλαίει,
καὶ τὸ χέρι του σηκώνει καὶ φωνάζει 'στὴν νταντᾶ
ποῦ μὲ τοῦτο θὰ τοὺς κἀνῃ τοὺς Ἀμερικάνους ντᾶ.

Εἶδα τοὺς ἀλαβαρόδερος,
τοὺς ζεντίλες, τοὺς μουτέρος,
εἶδα μπόνναις,
εἶδα Δόναις,
εἶδα τῆς Αὐλῆς παράτα,
τόσα μούτρα φιγουράτα,
καὶ τὸ κάθε τρικαντὸ
νὰ μὲ πέρνῃ 'στὸ κοντό.

Εἶδα θαύματα, καυμένε,
ποῦ δὲν ξέρω πῶς τὰ λένε
'στὴ Ρωμαϊκὴ τὴν γλῶσσα,
κι' ἄκουσα 'στὴ Σαραγόσσα
τὴν γνωστὴ Μαντολινάτα καὶ τὴν Ἑσπουτινιὰ
κι' ἐκουθέντ' αἶσα σπουδαίως μὲ τὴν Δόνα τὴν Χριστιὰ.

Καὶ μοῦ 'ζήτησε κι' ἐκείνη τῆς χρησταῖς μου συμβουλῆς
καὶ τῆς ἐδῶσα πολλαῖς,
καὶ κατόπιν 'πῆγα, βλάκα,
καὶ 'στὴν πόλι τὴν Μαλάκα,
κι' ἐκεῖ πέρα 'βγήκε κόσμος καὶ μ' ἐδέχθη μὲ τιμὰ,
κι' εἶπα «νὰ μὴ πόλις θεία καὶ κατὰλληλος γιὰ μένα».

Ἄκουσα καὶ 'στὴ Γρενάδα
μὴ σπουδαία σερενάδα,
κι' εἶδα τόσας πανοπλίας παλαιῶν Ἀδενσαράγων,
κι' ἐκολύμβησα 'στὸν Τέγον,
μὰ καὶ 'στὸν Γουαδιάναν καὶ 'στὸν κόλπον τῶν Γαλέων
καὶ 'στὸν ποταμὸν τὸν Ἑβρον καὶ 'στὸν Γουαδουκίον
κι' εἶδα κάθε Πριγκηπάτον
ἱπποτῶν παλαιολόγων,
καὶ τὴν Σιέρα τὴν Μορένα καὶ τὴν Σιέρα τὴν Νέβα,
κι' ἐζωγράφησα τὴν δόξαν τῶν Ρωμηῶν εἰς ἀρχαῖα.

'Πῆγα καὶ 'στὴ Βαρκελόνη
κι' ἐμαθ' ἀπὸ μερικοὺς
Ἰσπανιόλους νηστικούς
πῶς τὸ δάνειον τελειώνει.

'Πῆγα καὶ 'στὴν Ἀλικάντη, 'πῆγα καὶ 'στὴν Καρταγίνα
συμπεσοῦσης δ' ἡμιλίας
καὶ περὶ τῆς Θεσσαλίας,
μούπαν ὅλοι δίχως ἄλλο πῶς ἡ κένωσις θὰ γίνῃ.

Καὶ τοῦ Γιβραλτάρ τὰς στήλας ὑπερήφανος προστάτης
κι' ἐμακάρισα καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα τὴν πατρίδα,
κι' εἶπα τότε, μετ' ἐλπίδα :
«κι' ἰδὼπέρ' ἀκόμη φθάνει
τῶν κλεινῶν Ρωμηῶν ἡ δόξα, ποῦ μακρὸς τὴν βλίστα
'Ηρακλῆς τὴν ἔχει στήσει, μέγας τῶν Ἑλλήνων γένος,
καὶ ποτὲ τῆς δὲν νικάται,
τῶν αἰώνων στέκει μνημα,
καὶ τριγύρω της μυκάται
τῶν Ὀκεανῶν τὸ κύμα».

Κι' ἀνταμώθηκα τυχαίως μὲ τὸν ἵππον τοῦ Κισσώτου
τοῦ περιφανοῦς ἱππότου,
καὶ μὲ τοῦτον 'πῆρα δρόμο κι' ἐσκουζα πρὸς τοὺς κλέους
τῶν Ἀλφόνσων Ἰσπανούς :

«Βρὲ δὲν πάτα νὰ πνιγῆτε μέσα 'στὸν Γουαδιάναν,
μόνον ὁ Ρωμηὸς 'στὸν κόσμο γιὰ πολέμους εἶναι μάταια».

«Κύττα μούτρα, ποῦ μοῦ θέλουν πατατράκ καὶ πατατράκ
μεσαιωνικῆς εὐκλείας ;
δὲν κυττάζετε τὴν φτώχεια καὶ τὰ τόσα σας τὰ χέλια ;
δὲν σκοτώνετε τῆς ὥρας
μὲ τῆς ὤμορφαις Σενιόραις,
ποῦ τῆς βλέπετε, Περικλέτο, καὶ σοῦ πέρνουνε τὰ πόδια».

«Μὴ γυρεύετε στεφάνι
καὶ μαχῶν καπνοὺς καὶ κρότους,

Ὁ ξυλένιος πολεμάρχος, ὅλος λαύρα καὶ μανία,
μὲ τὸν Ἑστεβάν Σκουλούδη φεύγει γιὰ τὴν Ἰσπανία.

χαρτοσιὰ καεῖς δὲν πιάνει
μὲ τοὺς Ἑλληνας Κισσώτους.

«Κι' ἐν ἐκείνους ὁ 'δικός σας ὅλους τοὺς ἀνεμομύλους
τοὺς θαρροῦσε καθὼς λέγουν λεγεῶνας ἄλλοφύλους,
ὅμως εἶχε καὶ τὸ θάρρος τρομερὸς νὰ προχωρῇ
κατὰ τῶν ἀνεμομύλων μὲ πολεμικὸ μπουρί».

«Πλὴν ἐμπρὸς εἰς τοὺς 'δικούς μας ὅλ' ἡ δόξα του θὰ πῆσῃ
ὅταν μάθῃ κεχνηῶς
ὁ μέγας Ἰσπανός
πὺς τὴν κάθε παπαροῦνα τὴν 'νομιζάμε γιὰ φέσι,
καὶ τὸ 'κόβαμε κουμποῦρι
μὲ ξεθωριασμένη μούρη».

«Βλέπετε λοιπὸν, ἱππότα, καὶ καθέναν νὰ γνωρίζῃ
πὺς διαφορὰ σπουδαία τοὺς Κισσώτους μας χωρίζει,
κι' οὔτε σύγκρισιν δὲν ἔχουν οἱ 'δικοί μας κι' ὁ 'δικός σας
τὴν κακὴ του, τὸν κακὸ σας».

Εἶπ' αὐτὰ πρὸς τοὺς ἱππότας
τοῦ μανδῦα, τῆς καππότας,
κι' ἐνθ' 'πῆγαίνα δρομαῖος κατὰ τὴν Ἑστραμαδούρη
'βρῆκα καὶ τοῦ Σάντσο-Πάγγχα τὸ περίφημο γαϊδούρι,
καὶ 'στὸ στέλλω νὰ τὸ βόσκῃς μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κηφήνας
καὶ μαζί μὲ τὰ 'δικά μας νὰ κομίζῃ τὰς Ἀθῆνας».

Περικλέτο μαλαγάνα,
'στὸ ποδάρι ξανασήκω,
κι' ἔλα μέσα 'στὴν Ἀθάνα,
κι' ἔλα μὲς 'στὸ Πορτορίκο.

Γιὰ Ρωμηοὺς σκασμός καὶ βούδα,
μὴ τὰ κλέη των ταράττης,
κι' ἔλα 'γρήγορα 'στὴν Κούδα
νὰ γενῇς ἱπαναστάτης.

Πλὴν μαζί σου 'στάς Ἀντίλλας
ἄς ἐλθῇ κι' ὁ γέρο Μήλας,
κι' ὅσοι γέροι πνευστιῶντες κι' ὅσοι παραλυτικοὶ
κλείσθηκαν ὡς συνωμοταὶ 'σταῦ Συγγροῦ τῇ φυλακῇ,
κι' ὅποιον γέρο 'ὄρε φαφούτη
καὶ σχεδὸν ἑκατοντόετη
νὰ μυρίξῃ χωματίλα καὶ τὰ λοιθία νὰ πνῆ,
νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ πέρα νὰ τὸν δούν οἱ κεχνηαῖοι.

Χαῖρε, κάμινος παθῶν,
Περικλέτο πατριώτη,
σ' ἔχω 'στὴν μὴ κοράθον,
'στὴν καρδιά μου δηλονότι.

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούδα. — Ἐμαθα, βρε Φασουλῆ,
πὺς ἐπῆγες 'στάς Ἀντίλλας, κι' ἐκαμάρωσα πολὺ,
ποῦ γνωρίζεις μὲ κόσμον καὶ μιλίεις σὰν Ἰσπανιόλος
'στους Ζουέρες, 'στους Ἰσπαδά, 'στους Ἰνδάλγος, 'στους Κρεό-
'Εδῶ γράφουν πὺς ἡ Κούδα κρατερῶς ἐδομδαρδίσθη (λός.
κι' ἀναφέρουν συμπλοκάς,
κι' ὁ τῆς «Παλιγγενεσίας» Ἀγγελόπουλος ἐκλείσθη
'στοῦ Συγγροῦ τὰς φυλακάς.
Μόλις 'πῆγαίνα κι' ὁ Κώστας γιὰ φρεσκάδα καὶ δροσισμὸν
'στὴν γνωστὴ σου Κηφισσιὰ,
τὸν ἐπῆγανε 'στὸ φρέσκο δίχως γρύ γι' αὐτὸ νὰ 'πῇ
τῆς Κορόνας ὁ παππούλης, καὶ παρῆλθ' ἐν σιωπῇ.

Ὡ παππούλη θεσμοῦστα,
πῶς δὲν ἔκανες ἀντάρα;
καὶ 'στὸ φρέσκο 'μπήκες, Κώστα;
ἔτσι τ'ἄφερ' ἡ κατάρρα.

Τοῖς ὧσιν ἠχήθης κρότῳ τῶν ποδῶν Εἰσαγγελέως,
μάμμη «Παλιγγενεσία»,
φυλακῇ δὲ νῦν ἐκρύβης σὺ τοῦ κόμματος τὸ κλέος
σὰν ἐξιλασμοῦ θυσία.

Μὴ μᾶς φαίνεται κακὸ,
κι' εἰς καιροὺς τιμῆς καὶ δόξης
εἶναι πρᾶγμα φυσικὸ
αἱ συχναὶ καταδιώξεις.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα τῆς μαχίμου ταύτης γῆς
εἶναι κάζα τῆς προόδου καὶ τῆς περισυλλογῆς,
κι' ἴσως λειτουργήσουν νόμοι,
ποῦ καθέννας θ' ἀπορῇ
πῶς ἐλεύθερος ἀκόμη
μέσ' 'στὸ σπῆτι του χωρεῖ.

Μέσα καὶ τοὺς Βουλευφόρους, Φασουλῇ τεμπελχανᾶ,
καὶ ποσῶς μὴν ἀπορήσης
ὅταν σὺν Θεῷ γυρίσης,
ἀν' ἰδῆς φυλακισμένο καὶ τὸν γέρο Κορδονᾶ.
Κατ' εὐχὴν πηγαίνουν ὅλα, καὶ τὸ δάνειον φινίτο,
ζήτω τὸ Κουβέρνο, ζήτω.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Δόξα 'στάς Ἰοστεφάνους,
εἶμαι μὲ τοὺς Ἰσπανιόλους καὶ μὲ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ τὸ κάστρο τῆς Ἀβάνας κατ' αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
τῶν τρανῶν Ἀμερικάνων βομβαρδίζει τὴν ἀρμάδα.
Γκὸ τοῦ Χέλλ, ἐγὼ φωνάζω, δηλαδὴ κατὰ διαβόλου,
κι' εἶπα τέτοια, Περικλέτο, πρὸς τὸν Ναύαρχον τοῦ Στόλου:
«Τὸ πετσί σου νὰ φυλάξης, μὲ τῆς μπάλαις νὰ μὴν παιζῇς,
καὶ νὰ πᾶς ἐκτός βολῆς
ἄνευ σκέψεως πολλῆς,
τὸ Καραμπουρνὸ θυμήσου καὶ τὰ κάστρα τῆς Πρεβίτζης.

«Δόξαν ἂν διψᾷς καὶ σὺ
τράβα σ' ἔρημο νησί,
ποῦ 'ψηλὸ δὲν ἔχει κάστρο μὲ ταμπούρια καὶ κανόνια,
κι' ἐκεῖ πέρα ρίξε μάνδραις κι' ἀποθήκαις καὶ κοτρόνια,
καὶ μὲ φούριας καὶ γεινᾶτια
κάνε τ'ἄχυρα κομμάτια.

«Περιφρόνησε τὸ κάστρο, πόδισον ὀλοταχῶς,
ἄκουσε κι' ἐμέ, ποῦ ξέρω στρατηγήματα περίσσια,
κι' ὅου ντέρλιγκ μᾶιν τότε θὰ φωνάζω μοναχός,
ποῦ σημαίνει μ' ἄλλους λόγους ὦχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατή-
[σια].

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Φασουλῇ μου κουνενέ,
κάθομαι 'στοῦ Ζαχαράτου τὸν μεγάλο καφφενέ,
ποῦ πολὺν ἀκούεις βρόντον
κι' εἶναι κέντρον καὶ σταθμὸς
Μόλτκε καὶ Ναπολεόντων,
ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Κι' ἐκεῖ μέσα ξαπλωμένος 'σκάρωσα κι' ἐγώ, καλέ μου,
σ' ἓνα στρογγυλὸ τραπέζι μέγα σχέδιον πολέμου,

καὶ 'στὸ στέλλω νὰ τὸ δείξης καὶ τῶν ὀρῶ τῶν ἀντιπάλων
κι' ἂν ἀρέσῃ θὰ σοῦ στείλω κι' ἄλλα σχέδια τῶν ἄλλων.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Ἦλθε χθὲς λαχανιασμένος
κάποιος Ἰσπανὸς Ἰνδόαλος, τοῦ Σαγάστ' ἀπεσταλμένος,
εἰς τοὺς ὧμους τοῦ μανδύαν χρυσοποίκιλτον ἐφόρει,
καὶ τὸν στόλον μας ζητοῦσε ν' ἀγοράσῃ μὲ τὸ ζόρι.

Ὅμως τοῦπα : «νὰ 'ντραπῇς
κι' αὐθωρεῖ νὰ πᾶς νὰ πῇς
'στὸν Ἰνφάντη τὸν Σαγάστα πῶς δὲν εἴμαστε μαζέται,
δὲν σὰς δίνουμε μιὰ δόξα γιὰ νὰ πάρουμε πετσέταις».

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Δὲν εἰζεύρεις, ἀδελφέ,
πῶς μ' ἐμπνέει γιὰ πολέμους κάθε ρούφηγμα καφφέ.
Μὲ κατακλυσμούς σχεδίων τὸ μυαλό μου πλημμυρεῖ,
κι' ἄλλο σχέδιον σοῦ στέλλω, ποῦ τὸ πρῶτον ἀναίρει.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Τί φοικταῖς τορπίλαις εἶπα,
ποῦ μοῦ 'σάλεψαν τὴν βίδα.
Πῶς ἀνάβουνε, πῶς τρέχουν... τὸ τσερβέλο μου τὸ χάνω,
κι' εἶπα 'στὸν Ἀμερικάνο:
«ποῦν' ἐκείναις, Ναύαρχέ μου, τοῦ Ρωμαϊκοῦ τοῦ Στόλου,
ποῦ 'καθίζανε 'στὸν πάτο καὶ δὲν ἀνάβαν καθόλου».

Κάθε ξένος πολεμάρχος εἶναι πρῶτος τενεκές,
ὅμως λάβε καὶ κακάο καὶ μπανάναις μερικαῖς,
καὶ τὸ πλουμιστὸ γοδόκι μῖζας μουτσάτσας ρικατσίκα,
μ' ἄλλους λόγους νέας κόρης ὠραιότητος καὶ γλύκα,
γιὰ νὰ πιῇς μ' αὐτὸ καὶ σὺ
κἂν μαστίχα, κἂν κρασί,
κἂν Μαδέρα, κἂν μοσχάτο,
κἂν Βορδῶ, κἂν ρετσίνατο,
κἂν ποτὸν ρετσίνολάδου τώρα πούλθε καλοκαίρι,
καθὼς ἤπιανε σαμπάνια Κηφισσιῶται Καθβαλέροι
σὲ Ρωμῆας μουτσάτσας γόδα, ποῦχε πάθει συμφορὰ,
κι' ἔπεσε σὲ κάποιας στέρνας τὰ λιμνάζοντα νερά.

Στ' ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ γράψω γιὰ τὴν πρώτη Ναυμαχία
κι' ἀπαιτῶ νὰ τὴν τυπώσης μὲ τῶν δώδεκα στοιχείων.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμμανουὴλ Ἰσαῖος καὶ Δράκου Κορνηλία,
χαριτωμένος ὁ γαμβρὸς, περικαλλῇ ἡ κόρη,
μὰ τοὺς εὐχήθη κι' ὁ Ρωμῆος καλὰ καὶ μεγαλεῖα,
τοὺς ἔστεψαν καὶ Χάριτες τῶν γάμων λευκοφόροι.

Στοῦ Ζαπτείου τὰς αἰθούσας ἔκθεσις ζωγραφικῇ,
δέκα μόνον οἱ ζωγράφοι, πενταχῶς οἱ κριτικοί.
Πλὴν προβάλλει τεχνοκρίτης σοδαρὸς κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ὅλους μὲν θερμῶς συγχάριρει,
μὰ τὸν Ροῖλὸν γεραίρει
γιὰ τὴν πάγκαλον εἰκόνα τῆς παγκάλου κεφαλῆς.

Τῆς Ἀμερικῆς ὁ Χάρτης, ἔκδοσις Κωνσταντινίδης
νέα καὶ πολυτελής,
ποῦ κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς
τὸν συστήνει 'στὸν καθέναν νὰ τὸν πάρῃ γιὰ στολίδι.

Ὁ Ζαχαρίας ὁ γλυκὺς ὁ καὶ Παπαγιαννίου
μὲ τρεβαδοῦρου τάλαντον καὶ ποιητοῦ σπανίου
βγάζει τὰ πολυθρύλητα Πολεμικὰ Τραγούδια,
ποῦ τοὺς ἀξίζει στέφανος μ' ἀμάρντα λουλούδια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.